

06a - הצהרת אהבה לאדם לא נכון 1910

מאהלר מנגן על בקבוקים במזווה של המיטבח. גרופיוס מופיע. הוא לא יכול לראות את מאהלר, אבל הוא שומע את הנגינה על הבקבוקים.

(לוחש, מוקסם) אלמה...? - אלמה!?! - אלמה!?!

גרופיוס

(מאהלר מפסיק לנגן)

לא, אל תפסיקי. אל תפסיקי, מתוקה שלי! תמשיכי לנגן, אהובה שלי. אני לא רוצה להפריע לך. אבל... רציתי להגיד לך משהו. מגיע רגע בחיים שצריך לקבל החלטה, כצריך להגיד "כן, או "לא". אני הייתי מוכן להגיד כן ברגע שראיתי אותך. את יודעת את רגשותיי. אין לי שום ספקות שהם. אני מבקש ממך: הגידי "כן" לאהבה שלנו שלא מזמן נולדה. - אני יודע, יש הבדל גדול בין שנינו. את נשואה, אני לא. אבל את לא אוהבת אותו. את אוהבת אותי. את לא צריכה לומר את זה במילים רבות. הגוף שלך אומר את זה לשלי בכל פעם שאנחנו נוגעים. הגוף שלך מתמסר לשלי בתשוקה מוחלטת. מאום לא נותר ממך לאף אחד אחר. אני יודע שזה כך. אני מרגיש. אם תגידי "לא" לאהבה שלנו, ה"לא" הזה יהרוס את שארית חיידך. אלמה, בלעדייך הלב שלי נמק בקבר שהגוף שלי נהיה כשאת לא נוגעת בו. - את אומרת שאת אוהבת גם אותו. אבל כמו שאני רואה את זה, את רק מרגישה צער עליו. אל תגידי לי שאת אוהבת אותו. הדבר היחידי שאת מרגישה כלפיו זו חמלה. ליתר דיוק: רחמים. אם תשארי איתו, תסיימי את ימיך בחיים מזוייפים, שכוחי-אהבה. הוא אדם חולה. הוא עלול להיות מסולק מהמישרה שלו באופרה בכל רגע. הוא יהודי, למרות שהוא התנצר. - אלמה אהובה שלי, תיקווה שלי תשוקה שלי. ברגע שהרופאה שלך עשתה בינינו היכרות, בערב המבורך ההוא של ה-4 ביוני, כל הקיום שלי נחלק לשניים: עשרים וארבע השנים הראשונות שחייתי בלעדייך אינן מעניינות אותי יותר. כל מה שחשוב מכאן ואילך אלה הרגעים שנבלה ביחד. כל זה החל בשבילי בלי אזהרה מוקדמת. בשעת הטיוול לאור הירח שערכנו לאורך גדת הנחל הקטן... אלמה אהובה שלי, גוף שלי, נשמה שלי, אני לא יכול לחיות בלעדייך. אם יש לך איזה שהוא רגש אלי, את חייבת לעזוב הכול ו... בואי לחיות איתי. אלמה את הדם שלי, החיים שלי, העולם שלי!

(מאהלר יוצא מהמזווה וקורא לאלמה באינטרקום הביתי:)

אלמה!

מאהלר

(באינטרקום) כן, מה העניין, מתוק שלי?

אלמה

את יכולה לרדת הנה לרגע, בבקשה? יש פה מישהו שרוצה לדבר איתך,

מאהלר

- נדמה לי.
- אלמה אני באה. תן לי רק רגע, אהובי.
(גרופיוס מתכוון ללכת.)
- מאהלר תישאר פה, תישאר. תן לה עוד רגע.
(מאהלר וגרופיוס בוחנים זה את זה בדממת מוות. אלמה נכנסת.)
- אלמה מה העניין, גוסטב? אתה רוצה תה, או שאני יכולה... - ואלטר?
אלמה... אני... אנחנו היינו... אני אה....
- מאהלר תגיד לה מה שיש לך לומר. עכשיו היא פה.
- אלמה מה זה צריך להביע?
(שתיקה.)
- מאהלר ובכן? היא מחכה. אומץ לבך נטש אותך? אתה רוצה שאני אדבר בשמך?
(שתיקה.)
- טוב, אני אעשה את זה... (הוא פונה לאלמה)
- אהובה שלי... מגיע רגע בחיים שצריך לקבל החלטה, כצריך להגיד "כן, או "לא". אני הייתי מוכן להגיד כן ברגע שראיתי אותך. את יודעת את רגשותיי. אין לי שום ספקות שהם. אני מבקש ממך: אל תגידי "לא". אני לא אקבל "לא" בתור תשובה. הגידי כן לאהבה שלנו... לאהבה שלנו "שלא מזמן נולדה". - אני יודע, יש הבדל גדול בין שנינו. את בת 29, אני בן 50.... ואת לא אוהבת אותי. את אוהבת אותו. את לא צריכה לומר את זה במילים רבות. הגוף שלך אומר את זה לשלי בכל פעם שאנחנו נוגעים. הגוף שלך מתמסר לשלי בתשוקה מוחלטת. מאום לא נותר ממך לאף אחד אחר. אני יודע שזה כך. אני מרגיש. אם תגידי "לא" לאהבה שלנו, ה"לא" הזה יהרוס את שארית חייך. אלמה, בלעדייך הלב שלי נמך בקבר שהגוף שלי נהיה כשאת לא נוגעת בו. - את אומרת שאת אוהבת גם אותי. אבל כמו שאני רואה את זה, את רק מרגישה צער עלי. אל תגידי לי שאת אוהבת אותי. הדבר היחידי שאת מרגישה כלפיי זו חמלה. ליתר דיוק: רחמים. אם תשארי איתי, תסיימי את ימיך בחיים מזוייפים? שכוחי-אהבה? אני אדם חולה. אני עלול להיות מסולק מהמישרה שלי באופרה בכל רגע. אני יהודי, למרות שהתנצרת. - אלמה אהובה שלי, תיקווה שלי תשוקה שלי. ברגע שהרופאה שלך עשתה ביניכם היכרות, בערב הארוך-המבורך ההוא של ה-4 ביוני, כל הקיום שלו נחלק לשניים, וכך גם הקיום שלי: עשרים וארבע השנים הראשונות שהוא חי בלעדייך אינן מעניינות אותי יותר. כל מה שחשוב מכאן ואילך אלה הרגעים ששניכם תבלו ביחד. כל זה החל בשבילי בלי אזהרה מוקדמת. בשעת הטיול לאור הירח שערכתם לאורך גדת הנחל הקטן... אלמה אהובה שלי, גוף שלי, נשמה שלי, אני לא יכול לחיות בלעדייך. אם יש לך איזה

שהוא רגש אלי, את חייבת לעזוב אותו ו... להשאר איתי. אלמה את הדם שלי, החיים שלי, העולם שלי! (לגרופיוס) שכחתי משהו?

מה זה, כל זה?

אלמה

אני שואל ממש אותה שאלה. מה זה, כל זה? הייתי מאוד רוצה לדעת. את יכולה להסביר לי את זה? אני מחכה להסבר.

מאהלר

הסבר... טוב. הסבר! הוא מחכה להסבר. אני אתן לך הסבר. - לא ואלטר! אל תלך! אתה לא יכול לעזוב אותי לבד איתו עכשיו. אני אפילו לא הייתי בת 23 כשפגשתי אותו. הוא כבר היה בן 42 תאר לך. ומנהל בית האופרה המלכותית. מה ידעתי על החיים? מה ידעתי על גברים? כלום. כמעט כלום. הנסיון היחידי שהיה לי לפני כן היה עם אלכס. "נסיון!" עכשיו אני יודעת, הודות לך, ואלטר - שזה לא היה שום נסיון בכלל. התנשקנו, זה נכון. וכן, הוא נגע בי. הוא ליטף אותי במקומות אינטימיים מאוד. הכרנו טוב מאוד כל אחד את גופו של האחר. ולעולם לא אשכח את ידיו. זה היה מרגש מאוד לבתולה התמימה שהייתי - עד שפגשתי אותך, ואלטר. כן, גוסטב! הייתי נשואה לך שבע שנים, ילדתי פעמיים, אבל רק אלוהים יודע איך נכנסתי להריון. כי עדיין הרגשתי בתולה. בתולה...! אף פעם לא עשית ממני אישה, אף פעם! אף פעם! - ועכשיו אתה דורש הסבר. בבקשה, הנה ההסבר. - כשהצהרת בפעם הראשונה שאתה אוהב אותי, לפני שבע שנים, ודרשת ממני לקבל החלטה, לא ידעתי מה זאת אהבה. אני מתכוונת אהבה אמיתית, בין גבר אמיתי לאישה אמיתית. כל מה שידעתי אלה היו האצבעות של אלכס זמלינסקי שריפרפו על גופי הערום. זה היה כמו אטיוד. אבל כשביקשת ממני להיות שלך, הצבת אותי בפני דילמה נוראה. הייתי לוחשת לעצמי "אהובי", ומיד הייתי מוסיפה: "אלכס". שאלתי את עצמי בכל הכנות אם אני מסוגלת לאהוב אותך כמו שמגיע לך, וכמו שאני מסוגלת לאהוב... ואם אי פעם אבין את האמנות שלך, ואם אתה תבין את שלי? עם אלכס זה היה הדדי. הוא אהב כל צליל שיצא ממני - וכל מה שאתה אמרת היה: "יש בזה משהו שצריך לבדוק ברצינות". אתה לא חדלת להגיד לי כמה אתה אוהב אותי, ואני לא יכולתי למצוא מילת אהבה אחת שיכולתי להשיב לך בכנות. הכול היה שקר. איך יכולת להתעלם מחוסר הרגש שלי כלפיך? איך יכולת להיות כה עיוור למצב שלי, לדחיה שחשתי כלפיך? שאלתי וחזרתי ושאלתי את עצמי: "האם אני אוהבת את האיש הזה?" והתשובה היתה: "אני לא יודעת". ולפעמים זה היה פשוט "לא". אבל אף פעם זה לא היה "כן". - כל כך הרבה דברים בקשר אליך הביכו אותי. הריח שלך... ההליכה שלך, הפיזום שלך, ההליכות האינסופיות, אפילו הדברים שאמרת. כשהחזקת אותי בזרועותי - התגעגעתי לאלכס. כל כך התגעגעתי. כל רגע, כל שניה... לא ידעתי מה אני מרגישה - אהבתי אותך או לא אהבתי? ואם כן - האם זה את מנהל האופרה, את המנצח הגדול שאני אוהבת, או את האדם? זה לבטח לא היה המלחין. המוסיקה שלך משאירה אותי קרה, כל כך נורא קרה. אף פעם לא

אלמה

האמנתי בך כמלחין. - אתה מבין, ואלטר? זה היה האיש שאיתו הייתי מחוייבת להיות קשורה לנצח, ואני אפילו לא אהבתי את ידיו! לפחות לא כמו שאהבתי את הידיים של אלכס, שאותן הערצתי. וטיפשה כמו שהייתי - תהיתי אם הוא יעודד אותי להלחין כמו שאלכס היה מעודד אותי, אם הוא יתמוך בשאיפותיי האמנותיות - ואם הוא יאהב אותן, כמו שהוא...ומה הוא עשה במקום זה? נידנד ונידנד ונידנד לי: "עברו עוד יומיים בלי חדשות ממך. למה אני לא מקבל אף מיכתב? אני לא מבין למה לא. מה קורה שאת לא כותבת?" אתה לא מבין למה לא? כי בפעם הראשונה בחיי התחלתי לגלות מה זאת באמת אהבה. אני מתכוונת אהבה אמיתית, מלאת תשוקה, בין גבר ואישה. לא מכתבי אהבה, לא אהבה במילים, בשירים או בציורים, ערימות של דפים שעליהם מדברים על אהבה באלפי מילים, בלי הידיעה הפחותה ביותר מה זה באמת אהבה. אפילו בלי הרצון לדעת מה זה. בלי הידיעה אפילו שזה באמת משהו שיש. אני מדברת על אהבה בין שני יצורים חיים, בין שני גופים צעירים, יפים ובריאים!

אלמה, חדלי! זה עיניו!

גרופיוס

אלמה

לא. הוא ביקש את זה. הוא רצה לשמוע את זה. - בזמן שאנחנו גלינו את האהבה שלנו, הוא לא חדל להציק לי עם המכתבים והמיברקים היומיים שלו: "עוד שלושה ימים מיוסרים בלי חדשות ממך! תני לי סימן חיים! אני מודאג מאוד! בבקשה עני לי בדחיפות! האם את מסתירה ממני משהו? עני על השאלות שלי! את לא יכולה לשלוח לי לפחות גלויה?" - לא! לא כתבתי. מה רצית שאכתוב לך: אני שיכורה מאהבה? אני מבלה לילות קסומים בזרועות המאהב שלי עד שהשחר ושירת הזמיר מערסלים אותנו לתרדימה פראית, מותשת? - "לאשתי-ילדתי" הוא כתב... אבל נמענת שכזו כבר לא קיימת. היה צריך להחזיר את המיכתבים האלה חזרה לשולח. "אלמשילי, אלמשיליבילי שלי, אלמשיליביליבילי שלי" אי אפשר היה יותר לפנות אלי במילים האלה. לא הייתי יותר ילדה. הייתי אישה, עם מאהב, שבלילות אינספור רותחים ובלתי נשכחים נהם לתוך אוזני "אלמה, את, אלמה שלי!" כשהוא שכב עלי בנשימה טרופה! הגופים שלנו אבדו ביחד אחד בתוך השני כששתי נשמותינו מצאו את עצמן באהבה שלנו.

אלמה, איןצלך שום זכות...!

גרופיוס

אלמה

בוודאי שיש לי! יש לי כל זכות בעולם. בזבזתי שנים כשאני משוועת לאהבתו! כמה עיוור הוא היה בנהיה שלו לסגפנות. "לחם חי מלא ותפוחי עץ!" אחרי שמונה שנים של סגפנות כפויה, שהפכו אותי בטרם זמני לאישה נואשת מזדקנת, מנותקת מהעולם, מתי מרעב לאהבה ולתתשוקה! פרומתאוס לא הביא את האש לבני האדם רק כדי שהם יוכלו להצית גפרורים. ואלטר נתן לי בלילה אחד מה שאתה לא נתת לי בשמונה שנים של נישואים שוממים ומעוקרים. בקשת את האמת -

עכשיו יש לך אותה.

(נושאים מהסימפוזיה העשירית של מאהלר מתפוצצים בעיבוד מטורף.
מאהלר יוצא כשהוא זועק בדרכו החוצה:)

מאהלר שמיים בקשו עלי רחמים! או, אלוהים! או, אלוהים! למה עזבתני? אלי אלי, למה שבקתני? השטן רוקד איתי! בוא שגעון, השתלט עלי, תיגמור אותי! חסל אותי, עשה שאשכח שאני קיים! עשה שאחדל להיות, עשה שלא אהיה--- רק אתה יודע מה זה אומר. אח! אח! אח! היי בטוב, נבל שלי! היי בטוב, היי בטוב! אח, אח. לחיות למענך, למענך למות! אלמשילי!

גרופיוס עצרי אותנו! רוצי אחריו! את לא יכולה לתת לו ללכת ככה!

אלמה שיילך, ולא ישוב!!!- הו, ואלטר, אני בוערת מתשוקה לגוף שלך הערום שישכב לידי, כששום דבר לא מפריד בינינו מלבד השינה. בוא, אהוב שלי! אני חיה רק בשביל הזמן שאהיה כולי לגמרי שלך. שאהיה אישתך. ואלטר שלי - ממך אני רוצה תינוק - לפנק ולהיניק - עד שיבוא היום שנוכל להתאחד ולהיות אחד בזרועות השני בלי נקיפות מצפון. הרוח שלך והגוף שלי - השלימות הכפולה הזאת תיצור יצור אלוהי. אני רוצה אותך שוב עלי, להרגיש אותך בתוכי! אני רוצה לראות אותך כמו שאלוהים יצר אותך - כי רק אלוהים יכול ליצור יצור כמוך. אני רוצה שהיופי שלך יתמוסס בתוכי. אני כואבת מגעגוע לחיבוקים שלך. לעולם לא אשכח את מגע ירך באיברים הכי אינטימיים שלי. שילחת אש ועונג בכל הגוף שלי. כן, אפשר להיות לגמרי מאושר. יש דבר כזה שימחה מושלמת. אני ידעתי את זה בזרועותיך. עוד נגיעה קטנה, והייתי הופכת לאלה. כל מה שבא ממך קדוש בשבילי. אני רוצה לכרוע ברך לפניך ולנשק את חלציק - לנשק הכול. הכול! אמן!